

Naše procházka říjnovými dny

Muzikoterapie s Klárou

Jednoho krásného podzimního dne jsme se po dlouhé době vypravili s Klárou Galuščákovou, naší průvodkyní muzikoterapií, do lesa. Jenže ne jako obvykle do toho opravdového, tentokrát byl to les námi vnitřně vytvořený, všemi smysly vnímaný, prožitý, procítěný....

JAK JSME TO DOKÁZALI ? ...no přece muzikou a její léčivou mocí.

ČÍM?...zpěvem, pohybem, hrou na Orfovy nástroje, nasloucháním, relaxací.

A JAK VLASTNĚ PROBÍHÁ NÁVŠTĚVA V PROCÍTĚNÉM LESE?

Posadili jsme se do kruhu na pomyslné lesní mýtině a přivítali se písničkou „Dobré ráno“ za doprovodu kytary. Pozorovali jsme okolní přírodu - barevné listí, červené šípky, žaludy, šišky nebo třeba mech a vnímali vůni lesa. Pak jsme se rozhodli prozkoumat náš vnitřní les trochu víc. Za zpěvu písničky "Já do lesa nepojedu" jsme se vydali na pochod a hudebním nástrojem nám bylo naše vlastní tělo. Také jsme se pokusili napodobit zvuky lesa pomocí rytmických i melodických nástrojů. Náš les jsme zase viděli z úplně jiného úhlu. Nakonec se z každého z nás stal malý kaštanek, který se uvelebil do měkkého mechu a krásně si při relaxační muzice odpočinul. Udělali jsme si vlastní norečky, takové pelíšky, a zakutali se do nich. Bylo nám moc mile a bezpečně. Moc se nám to líbilo a těšíme se na příště!

Pohádka o malé hastrmance

Ve středu 12.října jsme se vydali na pohádku O malé hastrmance, kterou uvádělo Divadlo Hálek v nových prostorách kulturního domu v Milovicích. Divadlo máme moc rádi a hodně jsme se těšili. Jenže to jsme ještě netušili, jak moc dobrodružná cesta za ním pro nás tentokrát bude. Pravda, ráno vůbec nic nenasvědčovalo tomu, že by zrovna „naše divadelní středa“ měla být jiná. Po svačině jsme se rychlým krokem vydali na zastávku vlaku. Cestou jsme si povídali a než jsme se nadáli, seděli jsme na zastávce a čekali. Čekali a čekali, čekali a čekali.....My na perónu a vlak nikde. Už jsme to skoro chtěli vzdát, když se konečně ozvaly závory a svým cinkáním oznamovaly příjíždějící vlak! Hurá, už jede! Sice o hodně později, než jsme původně plánovali, jsme dorazili do stanice Milovice a do divadla museli doslova doběhnout. Ještě štěstí, že to není od sebe tak daleko. A věřte, celá ta strastiplná cesta stála za to! Pohádka byla

moc pěkná. Vyprávěla o hastrmanské holce, která zahoří zvědavostí po lidském světě. I když jí její táta vodník varuje, vydá se nad hladinu rybníka, do světa lidí. Zakouká se do mládence, kterého u rybníka potká – do prince z nedalekého zámku. Jenže jak už to v pohádkách bývá, nic není úplně jednoduché. Prince si totiž chce vzít za muže vdavkuchtivá princezna ze sousedního království, která provází prince snad na každém jeho kroku. Naše hastrmanka pro lásku k princovi podstoupí nejen zkoušku staré čarodějnice a hejkalův hlasový kurz, ale také splní tři královniny úkoly, aby se mohla stát jeho ženou. A jak to dopadlo? Přece jak se na správnou pohádku sluší a patří. Nakonec se konala slavná svatba, o které se v širokém okolí dlouho povídalo. A naše hastrmanka se svým princem? Tak ti v tom jejich království žijí spolu šťastně a spokojeně až dodnes.

Druhá lesní školka v naší školce

Tak nám měsíc utekl jako voda a přišel den našeho dalšího putování přírodou. Tentokrát ale naše cesta nebyla „za humna“, zavedla nás do exotických oblastí za zvířaty.

Ve čtvrtek 27. 10. 2022 jsme po svačině v 9.25 místního času vyrazili objednaným Orient Expressem (ten totiž vždy jezdí přesně na stanovený čas!) do cílové stanice EXOTIKA 2022.

Prohlédli jsme si tamní suchozemské i vodní ptactvo, zastavili se na prohlídce dravců, savců i plazů a na závěr hlasovali pro vítěze v soutěži „Pták roku“ - pro papouška Kakadu bílého.

Návrat do našich končin (z exotické Lysé nad Labem 😊) byl pěšky kolem divoké železniční tratě Českých drah. Cestou jsme zajistili klidný průjezd divokou přírodou několika vlakům. Máváním jsme ukazovali ten správný směr jízdy a každý vlak nám za naši pomoc poděkoval hlasitým houkáním! Nakonec i naše cesta nás dovedla do cíle. Odpolední slunce se již pomalu chýlilo k západu, když jsme otvírali branku do zahrady naší školky. Ještě jsme si dali společnou odpolední svačinu venku a pak už s maminkou či tatínkem odcházeli ruku v ruce ze školky. Cestou domů jsme vyprávěli rodičům naše celodenní dobrodružství. A věřte, že večer v našich postýlkách doma se nám krásně usínalo!

A kam příště? Do Jičína, za Rumcajsem!

Děti a zaměstnanci MŠ Ostrá